

با درود . می پرسند که وقتی دوستان از هم مدح و ستایش میکنند آیا مولانا هم قبول دارد ؟

. اینجا نکته ایست وقتی آدمی مدح راستین میکند کسی را که کمالی دارد در واقع کمال را و حسن را مدح میکند نه آن قیافه و شکل شخص را . در این صورت این مدح به همه افرادی که آن کمال را دارند هم اطلاق میشود . اگر اشتباهی نالایقی را هم مدح گفتید این مدح محل کمال یافته را پیدا میکند

خانه خود را شناسد خود دعا - تو بنام هر که خواهی کن ثنا

چند کردم مدح قوم ما مضمی - قصد من زانها تو بودی ز اقتضا.

یعنی حتی اگر بنا به ملاحظات نتوانم نزد افراد تو را ستایش و مدح کنم چون حسادت بیدار است ناچارم که

مدح دیگران را هم بگویم در واقع مدح توست یعنی کمال تو را به دیگران نسبت می دهم و از تو تعریف میکنم در پوشش نام دیگری تا حسادت به تو زیاد نشود .

در قرآن هم خداوند از خودش تعریف میکند چون کسی نیست که بتواند خدا را تشویق کند لذا خودش خودش را تمجید می نماید . اما برای پیامبر می گوید که هر وقت نامش را شنیدید فوراً تمجید کنید که همان صلوات است پس انسانها هم وظیفه دارند که کمال و شایستگی و مدیریت و شخصیت ارزشمندان را به تعریف و تمجید در آورند. مهم این است که غلو نشود و ناشایست را تعریف نشود که خطرناک است